

MOČIUTĖ
PERDUODA
LINKĖJIMŲ
RATSIPRAŠO

FREDRIK BACKMAN

Bestselerio
„GYVENO KARTĄ UVĖ“
autorius

Alma littera

1

Tabakas

Visi, kas septynerių, yra verti nuosavo superdidvyrio. Taip jau yra, ir baigtas kriukis. O kas turi ką nors prieš, yra tiesiog kvailas per visą pilvą.

Taip sako Elsos močiutė.

Elsai septyneri ar, teisingiau tariant, beveik aštuoneri. Būti septynerių jai sekasi nekaip, ir ji pati tai žino. Žino, kad yra ne tokia kaip visi. Mokyklos direktorius apie ją sako „turi prisitaikyti“, kad geriau „sutartų su bendraamžiais“. Su Elsa susidūrę jos tėvų kartos žmonės sako „kaip tokio amžiaus, tai labai suaugusi“. Elsa žino, kad tai tas pats, kas sakyti „kaip tokio amžiaus, tai baisiai akis drasko“. Suaugusieji taip visada. Pavyzdžiui, kai ji pataiso, kad blogai kirčiuoja žodį „koncertas“. Arba kad neskiria „kai“ nuo „kaip“ šalutinio sakinio pradžioje, kaip daugybė gudragalvių kad neskiria. Ir paskui dar skundžia Elsos tėvams, girdi, „kaip savo amžiui, tai labai jau suaugusi“, ir nenatūraliai šypsosi. Tarsi tai būtų charakterio trūkumas, tarsi Elsa būtų juos įžeidusi. O Elsa viso labo, nors ir būdama septynerių, tiesiog nėra visiška asilė. (Visi septynerių metų vaikai jos mokykloje yra visiški asilai, kaip būdinga visiems septynerių metų vaikams. O štai Elsa yra ne tokia kaip visi.)

„O tu spjauk“, – pataria jai močiutė. Visi superherojai yra ne tokie kaip kiti. Jei turėti supergalių būtų normalu, supergalių turėtų visi.

Močiutei septyniasdešimt septyneri. Ar, teisingiau tariant, beveik septyniasdešimt aštuoneri. Jai irgi nekaip sekasi būti septyniasdešimt septynerių. Matyti, kad ji sena, nes jos veidas atrodo kaip laikraštiniis popierius šlapiuose batuose, bet močiutei niekas gyvenime nėra sakęs, kad ji pernelyg suaugusi savo amžiui. „Kaip savo amžiui, tai labai žvali“, mesteli žmonės, kalbėdamiesi su Elsos mama, močiutės dukra. Ir paskui žiūri arba kažkokie įsibaiminę, arba kažkokie supykę, o mama tik atsidūsta ir klausia, kiek kainuos atlyginti žalą. Pavyzdžiui, tokiu atveju: močiutė tvirtina, kad žmonės patys kalti, kam užtraukia rankinį stabdį, kai ji nori aikštelėje pasistatyti savo „Renault“. Arba tokiu: močiutė rūko ligoninės patalpose, ir todėl pasileidžia priešgaisrinė signalizacija. Kai atbėga apsauginiai ir priverčia ją užgesinti cigaretę, močiutė šaukia: „Kodėl viskas visur ir visada turi būti tik pagal taisykles, galas griebtų!“ Arba tokiu: močiutė nulipdo sniego senį, apvelka tikrais drabužiais ir paguldo kieme, po savo kaimynų Brit Mari ir Kento balkonu, kad atrodytų kaip nuo stogo nukritęs žmogus. Arba tokiu: po kvartalą vaikšto padoriai apsirengę akinuoti vyrai ir skambina į duris, skelbdami tiesas apie Dievą, Jėzų ir dangaus karalystę, o močiutė neužsagstytu chalatu iš balkono apšaudo juos dažasvydžio šautuvu. Brit Mari tada niekaip negalėjo apsispręsti, ar ją labiau piktina tai, kad buvo šaudoma iš dažasvydžio šautuvo, ar kad močiutė po chalatu nieko nevilkiėjo, bet dėl viso pikto paskundė ją policijai ir dėl to, ir dėl to.

Tokiais atvejais žmonėms močiutė atrodo „ne pagal amžių žvali“. Švelniai tariant.

Šiaip būna, dar sako, kad močiutė išprotėjusi. Iš tikrųjų ji – genijus. Jai tik truputį galvoj negerai. Kadaise ji buvo gydytoja, gaudavo apdovanojimus, žurnalistai apie ją rašydavo straipsnius, ji keliaudavo į pavojingiausias pasaulio vietas, kai kiti iš jų bėgdavo. Ji gelbėjo gyvybes ir kovojo su blogiu visame pasaulyje. Kaip superdidvyrė. Galop kažkas pareiškė, kad ji per sena gelbėti gyvybes, nors Elsa smarkiai įtaria, kad tas kažkas iš tikro norėjo pasakyti „per daug išprotėjusi“. Ir dabar močiutė nebedirba gydytoja. Ji tą

kažką vadina „visuomene“ ir tvirtina, tai tik todėl, kad šiais laikais viskas visur ir visada turi būti pagal taisykles. Tik todėl jai nebeleidžia pjaustyti žmonių. Ir operacinėse uždraudė rūkyti vien todėl, kad visuomenė suskydo. Tai kas gali tokiomis sąlygomis dirbti? A?

Tad ji dabar dažniausiai namie ir veda mamą bei Brit Mari iš proto. Brit Mari yra močiutės kaimynė, o mama – tai Elsos mama. Iš tiesų Brit Mari yra ir mamos kaimynė, nes Elsos mama gyvena Elsos močiutės kaimynystėje. O Elsa, be abejo, irgi močiutės kaimynė, nes gyvena su savo mama. Išskyrus kas antrą savaitgalį, kai būna pas tėtį ir Lisetę.

Georgas, žinoma, irgi yra močiutės kaimynas. Mat jis yra mamos gyvenimo draugas. Visa tai gal šiek tiek painu ir sunku tiksliai paaiškinti.

Kad ir kaip ten buvę, nenukrypkiame nuo esmės: gyvybių gelbėjimas ir žmonių vedimas iš proto yra močiutės supergalios. Dėl to ją būtų galima pavadinti palyginti disfunkcine superdidvyre. Elsa žino, nes apie žodį „disfunkcinis“ pasiskaitė vikipedijoje. Vikipedija – tai toks daiktas, kurį močiutės amžiaus žmonės, prireikus kam nors paaiškinti, vadina „enciklopedija, tik internete“. Enciklopedija tai toks daiktas, kurį Elsa, prireikus kam nors paaiškinti, vadina „vikipedija, tik analogine“. Elsa apie žodį „disfunkcinis“ pasiskaitė ir ten, ir ten. Šis žodis reiškia, kad kas nors veikia, tik ne visai taip, kaip buvo sumanyta. Elsai tai vienas mėgstamiausių močiutės bruožų.

Suprantama, galbūt ne visai šiandien. Jau pusė dviejų nakties. Elsa nusivariusi nuo kojų ir iš tikro norėtų eiti ir atsigulti, bet negali, nes močiutė apmėtė kakais policininkus.

Čia sudėtingas reikalas. Kaip feisbuko statusas.

Elsa apžvelgia mažą ketvirtainišką kambarį ir taip pasibodėjusi nusiziovauja, kad net galėtų susidaryti įspūdis, jog bando praryti savo galvą iš kitos pusės.

– Aš tau sakiau nelipti per tvorą, – burba Elsa, tikrindama laikrodį.

Močiutė neatsiliepia. Elsa nusivynioja Grifų gūžtos šaliką ir pasideda ant kelių. Ji gimė antrą Kalėdų dieną prieš septynerius

metus ar, teisingiau tariant, jau beveik prieš aštuonerius. Tai buvo tą pačią dieną, kai būrelis Vokietijos mokslininkų užregistravo smarkiausią magnetaro gama spindulių proveržį per visą Žemės istoriją. Elsa gal jau ne taip grynai iki smulkmenų žino, kas tas magnetaras, bet šiaip – tai tokia neutroninė žvaigždė. Skamba truputį kaip Megatronas, o juk tai to blogiuko iš „Transformerių“ vardas. Na, o „Transformeriai“ yra tai, ką žmonės, kurie šiaip yra besmegeniai ir dėl to neskaito ganėtinai kokybiškos literatūros, pavadintų „laida vaikams“. Iš tiesų transformeriai – tai robotai, nors jei į dalyko esmę pažiūrėsi grynai iš akademinės pusės, jie galėtų būti laikomi ir superdidvyriais. Elsa be galo žavisi tiek transformeriais, tiek neutroninėmis žvaigždėmis ir įsivaizduoja, kad „gama spindulių proveržis“ – tai kažkas panašaus į vaizdą, kai močiutė „Fanta“ apipylė Elsos išmanųjį telefoną ir paskui bandė jį išdžiovinti duonos skrudintuve. Be to, močiutė sako, kad Elsa ypatinga, nes gimė tokią ypatingą dieną.

Būti ypatingai – tai geriausias būdas būti ne tokiai kaip visi.

Šią akimirką močiutė labai užsiėmusi, nes išbėrusi tabaką ant medinio stalviršio ir sudalijusi mažomis krūvelėmis vynioja į rūkomąjį popierių. Elsa suaimanuoja.

– Aš pasakiau: „Aš tau sakiau nelipti per tvorą!“ Gi sakiau! – pakartoja.

Iš tikro ji nenorėjo nutaisyti zirzlaus tono. Ji tik truputį supykusi. Supykusi tarsi kokia pervargusi septynmetė mergaitė policijos nuovadoje. Arba kokie pagyvenę vyriškiai, laukiantys atidėto skrydžio ir negaunantys reikiamos informacijos.

Močiutė tik purkšteli per didelio palto kišenėse rausdamasi žiebtuvėlio. Atrodo, kad ji šito incidento visai neima į galvą. Labiausiai gal dėl to, kad niekada nieko per daug neima į galvą. Išskyrus, kai užsimano rūkyti ir neranda, kuo prisidėgti. Tada ji dar ir kaip ima į galvą. Rūkymas močiutei labai rimtas dalykas.

– Tvorą miniatiūrinė, ir nėra ko čia plaukų rautis, dieve šventas, – pareiškia ji be mažiausio susirūpinimo.

– Tu manęs tik nedievešventink! O kas mėtė kakus į policininką? Tu! – priekaištuoja Elsa.

Močiutė tik akis užverčia.

– Ko čia suskydai? Kalbi kaip mama. Neturi kartais žiebtuvėlio?

– Aš tik pirmokė! – baisesi Elsa.

– Kiek laiko taip dar teisinsies?

– Kol sueis aštuoneri!

Močiutė suaimanuoja, sumurma kažką panašaus į „gerai jau, gerai, ką – gal ir paklausti negalima“ ir toliau verčia kišenes.

– Tu žinai, aš manau, kad čia rūkyti negalima, – apšviečia Elsa močiutę jau kiek ramesniu balsu ir pasičiupinėja ilgą įdrėskimą Grifų gūžtos šalike.

Močiutė nusišaipto.

– Čia dabar, rūkyti negalima? Langą atsidarysim, ir nieko neatsitiks.

Elsa nepatikliai žvilgteli į langą.

– Man atrodo, čia tokie langai, kurių negalima atidarinėti.

– Tauški, kad tik tauškėtum. Ir kodėl dabar?

– Jie grotuoti.

Močiutė nepatenkinta įsistebeilija į langus. Paskui į Elsą.

– Tai dabar jau ir policijos nuovadose rūkyti nebegalima, kas čia per autoritarinė valstybė, gal kas paaiškintumėt?

Elsa vėl nusižiovauja.

– Galima tavo telefoną?

– Ką veiksi? – močiutei viską reikia žinoti.

– Naršysiu.

– Ką tu naršysi?

– Viską.

– Jau tas įprotis *pas tave* – amžinai po internetą.

– Reikia sakyti „jau tas tavo įprotis“.

– Gerai, gerai, gerai, gerai.

Elsa palinguoja galvą.

– „Pas tave“ tai vietai ar aplinkai, o ne nuosavybei ar priklausymui reikšti. Juk tu nesakai „pas mane neišlaikė nervai“. O gal sakai? Ką?

– O gal tu esi girdėjusi apie tokią žinovę, kur per savo žinojimą ėmė ir užvertė kanopas?

– O tu gal esi girdėjusi apie žinovę, kuri ėmė ir NEUŽVERTĖ kanopų? – atsilygina Elsa.

Pasirodo policininkas. Be galo, be galo, be galo pavargęs toks. Atsisėda kitoje stalo pusėje ir meta į močiutę su Elsa viskuo galutinai nusivylusio žmogaus žvilgsnį.

– Aš noriu paskambinti savo advokatui, – akimirksniu pareikalauja močiutė.

– Aš noriu paskambinti savo mamai! – akimirksniu pareikalauja Elsa.

– Tokiu atveju aš noriu paskambinti savo advokatui pirma! – užsispiria močiutė.

Policininkas tuo tarpu kilnoja popierių krūvelę.

– Tavo mama jau pakeliui į čia, – atsidusdamas informuoja Elsą. Močiutė žiopteli taip dramatiškai, kaip tik močiutė ir temoka.

– Kam jūs skambinot *jai*? Gal jums protas pasimaišė? Juk jina mirtinai perpyks! – niurna ji policininkui, tarsi šis ką tik būtų pasakęs, kad žada išvežti Elsą į mišką ir atiduoti auginti vilkams.

– Mes privalome informuoti teisėtą vaiko atstovą, – ramiai paaiškina policininkas.

– Aš irgi teisėta vaiko atstovė! Aš esu vaiko močiutė! – surinka močiutė ir pusiau pakilusi nuo kėdės grėsmingai sumosuoja neprišildyta cigarete.

– Dabar pusė dviejų nakties. Kas nors privalo pasirūpinti vaiku, – nė kiek nesutrunka policininkas, baksnodamas į rankinį laikrodį, ir nepatenkintas dėbteli į cigarete.

– Būtent! Aš – aš rūpinuosi šituo vaiku! – iškošia močiutė.

Policininkas labai tvardydamasis gestu mandagiai parodo, kad jie sėdi tardomajame.

– Ir kaip, pačios nuomone, pačiai sekasi?

Močiutė nutaiso įsižeidusios miną. Vis dėlto paskui atsisėda ant kėdės, atsikrenkščia.

– Jei... na, ką. Kaip norit. Jei jau SMULKMENOS svarbiau nei esmė, tai gal ir ne blizgančiai sekasi. Gal ne taip jau ir labai blizgančiai. Bet sekėsi kuo puikiausiai, kol jūs manęs nepradėjot gaudyti! – prikiša rūgščiai.

– Jūs įsibrovėte į zoologijos sodą, – atkreipia dėmesį policininkas.

– Tvorelė miniatiūrinė, – nenusileidžia močiutė.

– Miniatiūrinių įsibrovimų nebūna, – nukerta policininkas.

Močiutė gūžteli pečiais ir plaštaka perbraukia per stalo paviršių, tarsi norėdama pasakyti, kad jau gana čia knebinėtis prie tokių niekų, laikas žvelgti į priekį!

– Ėėėė. Klausykit, šitąjį anąjį! Čia juk galima rūkyti, ką?

Policininkas rimtai papurto galvą. Močiutė palinksta į priekį ir žvelgdama jam giliai į akis nusišypso.

– Net ir man negalima padaryti mažulytės mažulytės išimties?

Elsa kumšteli močiutei į pašonę ir prabyla jūdviejų slaptąja kalba. Nes močiutė su Elsa turi slaptą kalbą, tokią, kokią privalo turėti visos močiutės su anūkais, taip parašyta net specialiame įstatyme, pasak močiutės. Ar bent turėtų būti parašyta.

– Ė, močiute! Baik! Kabinti policininkus draudžiama! – tramdo Elsa slaptąja kalba.

– Kas taip sakė? – slaptąja kalba netiki močiutė.

– Policija! – gąsdina Elsa.

– Policijos pareiga tarnauti piliečiams! Aš juk mokesčius už tai moku! – pasišiausia močiutė.

Policininkas tuo tarpu spokso į jas kaip koks policininkas, spoksantis į septynerių ir septyniasdešimt septynerių metų pilietes, besibarančias slapta kalba. Vidury nakties policijos nuovadoje. Močiutė viliojamai mirkteli policininkui ir maldaujamai rodo į savo cigaretę, o kai šis papurto galvą, įsižeidusi atsilošia ant kėdės ir pratrūksta paprastų žmonių kalba:

– Jau tas kabinimasis nagais ir ragais į taisykles, sakiau ir sakysiu. Paskutiniu metu baisiau nei koks apartheidas prieš mus, rūkalius, šitoj autoritarinėj valstybėj!

Policininko veidas apsiniukia.

– Aš jūsų vietoje gal atsargiau pasisakyčiau.

Močiutė užverčia akis. Elsa prisimerkusi žiūri į ją.

– Kaip rašomas tas žodis?

– Kuris dar žodis? – atsidūsta močiutė taip, tarsi visas pasaulis būtų nusistatęs prieš ją, nors ir mokačią mokesčius.

– Tas apart... – patikslina Elsa.

– A p a r t d è j d a s, – paraidžiui vardija močiutė.

Aišku kaip dieną, kad žodis rašomas visai kitaip. Elsa iškart pastebi, tereikia palinkus virš močiutės telefono ant stalo atsida-ryti naršyklę. Jau iš močiutės raštininkė tai dieve padėk. Policininkas vartalioja savo popierius.

– Mes jus paleisime važiuoti namo, bet iškviesim vėliau dėl įsibrovimo į valdą ir eismo taisyklių pažeidimų, – taria jis šaltai močiutei.

– Gelbėkit. Androidas,– aimanuoja Elsa ir susierzinusi maigo močiutės telefoną.

Tai androidas, nes senas Elsos mamos telefonas, o mama perka tik androidus, nors Elsa jai nepailsdama aiškina, kad žmonės su bent kiek košės galvoj perka aifonus. Močiutė, be abejo, iš viso nenori jokio telefono, bet Elsa ją privertė pasiimti senąją mamos, nes močiutė nuolatos sugadina Elsos telefoną per visokius su duonos gruzdintuvais susijusius incidentus. Ir tada Elsai tenka skolintis telefoną iš močiutės. Tada gerai ir androidas.

– Kokius eismo taisyklių pažeidimus? – netiki savo ausimis močiutė.

– Pavyzdžiui, transporto priemonės vairavimą neturint teisės, – paaiškina policininkas.

– Kaip suprast, neturint teisės? Tai mano mašina! Dėl dievo meilės, kieno aš dar turiu atsiklausti, norėdama vairuoti nuosavą automobilį!

Policininkas neprarasdamas kantrybės pakrato galvą.

– Atsiklausti nereikia. Bet reikia vairuotojo pažymėjimo.

Močiutė skėsteli rankomis.

– Jau šita autoritarinė valstybė. Sakiau ir sakysiu.

Kitą akimirką Elsa taip teškia androidą į stalą, kad nuaidi visa patalpa.

– Kas tau dabar? – suklūsta močiutė.

– Čia VISAI NE kaip apartheidas! Tu palyginai draudimą rūkyti su apartheidu, ir tai visai visai ne tas pats. Net NEPANAŠU!

Močiutė numoja ranka, susitaikiusi su likimu.

– Aš tik sakiau... na, žinai, maždaug kaip...

– Visai NE maždaug! – suspinga Elsa.
– Tai tik palyginimas, dieve brangus.
– Absoliučiai silpnaprotiškas palyginimas, sutinku!
– Iš kur tu žinai?
– Iš vikipedijos! – spiegia Elsa, rodydama į močiutės telefoną.
Močiutė sugniuždyta pasisuka į policininką.
– Ar jūsų vaikai irgi taip elgiasi?
Policininkas muistosi susidrovėjęs.
– Mes... mūsų šeimoje vaikams patiems neleidžiama naršyti po internetą...

Močiutė bergint mosteli Elsei tarsi sakydama: „Matai, matai!“
Elsa tik papurto galvą ir kietai surakina rankas ant krūtinės.

– Dabar imk ir atsiprašyk, kam apmėtei policininką kakais, kad galėtume pagaliau važiuoti namo! – šnypščia ji močiutei slaptąja kalba, ne be pagrindo vis dar sudirgusi dėl palyginimo su apartheidu.

– Atsiprašau, – nusileidžia močiutė slaptąja kalba.
– Policininko, ne manęs, mulke!
– Jokių atsiprašymų kažkokiam fašistui iš manęs nebuvo ir nebus. Aš moku mokesčius. Iš mulkės ir girdžiu! – užsispiria močiutė.

– Ne, aš iš mulkės girdžiu! – nukerta Elsa.

Abi pasėdi demonstratyviai nosisukusios viena nuo kitos ir sukryžiavusios rankas ant krūtinės, kol močiutė linkteli policininkui ir paprastų žmonių kalba sako:

– Gal galėčiau maloniai paprašyti paaiškinti išlepusiai mano anūkei, kad iš čia galės namo žygiuoti savo kojomis, jei taip kalbės.

– Ane! Jūs JAI pasakykit, kad aš važiuosiu su mama ir kad savo kojomis galės eiti PATI! – nieko nelaukusi išpoškina Elsa.

– O jūs pasakykit *jai*, kad ji galės... – žiojasi močiutė.

Tą akimirką policininkas be žodžių atsistoja ir pasišalina iš tardomojo taip, tarsi ketintų eiti į kitą kabinetą, įsikniausti veidu į minkštą prieglavį ir paleisti gerklę visu balsu.

– Va pažiūrėk, ką padarei, – priekaištuoja močiutė.

– O tu pažiūrėk, ką TU padarei! – nelieka skolinga Elsa.

Po kurio laiko pasirodo policininkė raumeningomis rankomis ir žaliomis akimis. Atrodo, kad ji močiutę mato nebe pirmą kartą, nes šypsosi iškamuoata šypsena, kaip žmonės, susidūrę su močiute jau anksčiau. Giliai atsidususi ji sako:

– Jūs turit liautis. Mes turim tramdyti tikrus nusikaltėlius.

Močiutė murma:

– Patys liaukitės.

Ir jas išleidžia važiuoti namo.

Stovėdama su močiute ant šaligatvio ir laukdama, kol atvažiuos mama, Elsa susimąsčiusi čiupinėja perplėštą šaliką. Plyšęs tiesiai per Grifų gūžtos emblemą. Elsa stengiasi tvardyti, kad nepradėtų verkti. Bet sekasi nekaip.

– Ai, mama susiūs, – močiutė stengiasi kalbėti žvitriai ir kepšnoja ją per petį. Elsa susikrįmčiusi pakelia akis. Močiutė susigėsta, linkteli ir surimtėjusi nuleidžia balsą: – Ai, galim... na, žinai. Galim mamai pasakyti, kad šalikas plyšo, kai bandei manęs neleisti lipti per tvorą pas beždžiones.

Elsa linkteli ir vėl perbraukia pirštais per šaliką.

Šalikas plyšo ne tada, kai močiutė korėsi per tvorą pas beždžiones. Šalikas plyšo mokykloje, kai trys vyresnės Elsos nekenčiančios mergaitės, nors Elsa tiksliai nežino už ką, pasigavo ją prie valgyklos. Jos ir suplėšė šaliką, o paskui įmetė jį į tualetą. Patyčių juokas tebesidaužo Elsai galvoje kaip teleloto kamuoliukai.

Matydama jos žvilgsnį močiutė paslaptinai pasilenkusi sušnibžda slaptąja kalba:

– Vieną gražią dieną tu griebsi tas suskes mokykloje ir atiduosi Miamo liūtams suėsti!

Elsa nusišluosto akis atgalia ranka ir vos pastebimai nusišypso.

– Močiute, aš ne kokia kvaiša paskutinė. Aš žinau, šiandakt tu darai viską, kad padėtum man užmiršti, kas atsitiko mokykloje, – šnibžda ji.

Močiutė paspardo žvyrą, atsikrenkščia.

– Ai... žinai. Tu vienintelė mano anūkė. Ir man kažkaip nesinorėjo, kad šią dieną prisimintum vien dėl šaliko. Tai pamaniau, kad geriau tegu tai būna diena, kai tavo močiutė įsilaužė į zoologijos sodą...

– Ir pabėgo iš ligoninės, – išsišiepia Elsa.
– Ir pabėgo iš ligoninės, – išsišiepia močiutė.
– Ir apmėtė policininkus kakais, – primena Elsa.
– Tai buvo žemės, jeigu ką! Ar bent jau didžioji dalis! – prieštarauja močiutė.

– Mokėjimas pakeisti prisiminimus nebloga supergalia, – pripažįsta Elsa.

Močiutė gūžteli pečiais.

– Jei negali pašalinti to, kas blogietiška, gali pridėti daugiau to, kas gerietiška.

– Tokių žodžių nėra.

– Žinau.

– Ačiū, močiute, – Elsa priglaudžia galvą močiutei prie peties.

Močiutė tik linkteli ir sušnibžda:

– Mes, Miamo riteriai, tik atliekame savo pareigą.

Visi, kurie septynerių, verti nuosavo superdidvyrio.

O kas turi ką nors prieš, yra tikrai kvailas per visą pilvą.